SEMANARIO
O LAVRADOR
Caixa Postal — 666
Curitiba — Paraná — Brasil

Redação e Administração:
Rua Augusto Stellfeld 799

Diretor e Proprietario:
Nicolau Woytowetch

O LAVRADOR
Хлібороб

Ч. 47 (1055)

КУРІТІБА, 21. грудня, 1952

— ТИЖНЕВИК —

ПЕРЕДПЛАТА:

Річно: кр. 60.00
Піврічно: „ 35.00
Для Арґентіни: 25 песів.
Інші краї: 4 ам. доляри.
Поодиноке число: кр. 150

Ціна оголошень

після умови.

РІК ВИДАННЯ XXIX

КРИВАВА РІЧНИЦЯ

Легко сказати—1933-й рік...

Навіть не так аж тяжко говорити з перспективи 20-ти років про ту тяжку і трагічну в своїх наслідках подію, яку пережили 35 мільйонів українців під большевицько-московською окупацією. Тяжко було пережити ті жахливі роки, коли московська коса заходила в кожну українську хату і косила мільйони невинних людей. Коса викувана, виклепана і нагострена в кремлівській кузні, імя якій—ПОЛІТБЮРО!

Ще сьогодні нам, живим свідкам і щасливцям—бо ми лишилися в живих!—темніє в очах лише від згадки про той жахливий морд, який поповнили московські народовбивники. Ще сьогодні нам стікає струмками піт з чола, коли ми пригадаємо ті трагічні роки, в які поклала в домовину невблаганна голодова смерть, яку наслала на нашу дорогу землю московська шайка бандитів і грабіжників. Тяжко нам сьогодні знайти бодай одну родину, в якої ці горлорізи з Кремля не забрали б рідного, близького чи знайомого.

Ще з самого початку осени 1932-го року московська викачка забрала з України всі 100 відсотків збору від урожаю, який в тому році не був низьким. Змучений рабською працею і пригнічений тяжкою національною недолею український селянин відчував, що настає страшний час невмолимого голоду і тому треба бодай чим боронитися від нього. Старанно було зібрано—ночами!—городину з мізерного „присадибного участка" і схоронено на зиму. Найменша картоплина не була залишена на городі. Очі 35-ти мільйонів викинених на смітник життя українців були звернені на ті надзвичайно скромні запаси, які вдалося здобути з маленького клаптика землі.

Але московський садизм не знає меж. Ватаги бандитів, мов чорні круки зліталися по селах і хуторах. З приладдями найновішої техніки ці круки нишпорили по всіх усюдах і викачували старанно найменші запаси їжі. Для вільного ще світу тяжко сьогодні повірити в цей жахливий бандитизм, який силою забирав рештки їстивних продуктів в українського селянина і робітника, залишаючи його зовсім голодним. Тяжко навіть декому вірити сьогодні, щоб в двадцятому віці цивілізована людина відбирала їжу в такої самої ж людини, залишаючи її в холодну зиму, протягом 6 місяців, без найменших засобів навіть на злиденне життя.

А це є правда. Тяжка і гірка правда, яку знає, може, тільки Всевишній і Український Нарід. Переглядаючи тільки знимки з того жахливого голодного морду, відчуття буде далеко слабше, ніж БУТИ на тій знимці і чудом тільки лишитися в живих. Бо на кожній такій знимці показана ціла Україна, найбагатша і найголодніша в світі. В кожному такому опухлому від голоду видніються контури Страдниці і Мучениці—Святої України.

І саме кінець 1952 го року український нарід рахує найбільш трагічною подією в своєму житті під комуно-московською окупацією. Саме на цей кінець припадає 20 та річниця голодової смерти семи мільйонів наших дорогих братів, яких кремлівські розбійники замордували за їхнє бажання ЖИТИ. Бо голод 1933 го року українська нація вважає не якимсь пророднім нещастям, а геройською боротьбою українського народу за свою самостійність і незалежність. Бо це була боротьба! Боротьба, в якій український нарід був цілком обезброєний, а московський червоний імперіялізм був озброєний до зубів. І цей імперіялізм, почуваючи свою явну перевагу, пустився на найстрашніший спосіб боротьби—голод. Ще трагічнішою ця боротьба була й тому, що в ній впали не тільки борці—чоловіки, але й борці—жінки й борці—діти. І саме тому прапори цієї боротьби є для нас найбільшою цінністю, що вони скроплені неповинною кровю немовлят, цих Страдників за здійснення віковічних стремлінь української нації — жити своїм незалежним і суверенним життям.

В 20-ту річницю цієї нашої національної трагедії з побожністю схилім голови перед 7-ми мільйонами Мучеників, яких закатував ненажерливий московський Мясоруб в 1932—33 роках. Схилім голови і поклявімся, що ми ще створимо той радісний для нас Час, коли вільно помолимось в своїй Святій Софії за впавших Праведників і щастя Прийдешніх Поколінь.

Увага громадянство Курітіби!

Доводиться до відома, що заходами *Українсько-Бразилійського* Клюбу, дня 23. грудня 1952 р., в 20-ту річницю трагічної смерти БІЛАСА й ДАНИЛИШИНА відбудуться

Урочисті Сходини

Сходини відбудуться в приміщенні при вул. Віскonде до Ріо Бранко 557, о год. 20,30.

Громадяни! Хоч день 23. грудня є звичайним робочим днем, однак для нас не може бути це перешкодою, щоб своєю чисельною участю віддати честь Тим, хто своє життя віддав за волю України.

Нехай ніхто не лишиться вдома. Всі масово прибуньте на сходини.

Управа Клюбу

Курітіба й околиці!

Як кожного року, так і в цьому році філія „Хліборобсько-Освітнього Союзу" в Курітібі влаштовує спільний

Свят-Вечір

в приміщенні своєї домівки при вул. Віскonде до Ріо Бранко 557. ВЕЧЕРЯ відбудеться в Навечіря Різдва Христового 6. січня 1953 року.

Бажаючих прийняти участь в цьому нашому традиційному Вечорі просимо записатися в п. Михайла Оріховського, господаря домівки.

Прибудьте всі масово, щоб спільно віддати славу Народженому Христу.

Управа філії

МОЛОДЬ І ГРОМАДЯНСТВО!

31. грудня ц. р. в приміщенні при вул. Віскonде до Ріо Бранко 557

ВЕСЕЛА НОВОРІЧНА ЗАБАВА

в різдвяними несподіванками.

Жах в московському пеклі

Про пекло в повному розумінні цього слова часто оповідають старі люди своїм внукам, але теперішнє пекло, створене комуно московськими сатрапами, своїми страхіттями перевершує все передповіджене чи написане в релігійних і інших книгах. Своїм жахом московське пекло, на очах цивілізованого світу в XX сторіччі, перевершує всі страхіття про котли і кипячу смолу в них.

Німецький місячник «Дойче Рундшау» подає, що в теперішньому часі в 200 концентраційних таборах Советського Союзу знаходиться 10 мільйонів (десять мільйонів) чоловік, жінок і дітей. При цьому цей же місячник подає, що число концентраційних таборів в Советському Союзі і сателітних країнах збільшується кожного місяця, а значить збільшується і число вязнів у них.

Для ілюстрації «Дойче Рундшау» наводить декілька прикладів, Зокрема, коли в Польщі в 1948 році було лише 2 (два) концентраційних табори з 5.760 вязнями, то вже в літі 1951 року це число збільшилось до 30 (тридцять) з загальним числом вязнів 50.000. Звідси виходить, що число таборів збільшилось в 15 разів, а число вязнів «тільки» в 8,7 разів. Пропорційно треба рахувати, що після того большевики збільшували тільки число вязнів, але вже в жовтні ц.р. в Польщі є 175 концентраційних таборів з 180 тисячами вязнів у них. Значить пропорція різко порушена і большевики перетворюють цілу Польщу на концентраційний табір.

В Чехословаччині число таборів дійшло до 371, в яких перебуває 200 тисяч вязнів, що використовуються в копальнях урану, який вивозять большевики для виробництва атомових бомб, якими й сподіваються підбити ввесь світ і зробити з нього суцільний концентраційний табір, а всіх москалів поставити «начальниками» тих таборів.

Щоб «не переобтяжувати» концентраційних таборів у Мадярщині, 300 тисяч мадярів відіслано до Советського Союзу на рабську працю. В Болгарії в теперішньому часі перебуває 100 тисяч вязнів, в Естонії 30 тисяч і в маленькій Албанії—10 тисяч.

Хоч нема точних даних з Румунії, одначе рахують, що число вязнів в концентраках в цій країні треба рахувати на 100 тисяч.

Треба відмітити, що в це число не входять «мешканці» окремих вязниць, яких треба також рахувати на грубі мільйони.

Таку свободу дала большевицька Москва поневоленим народам. Підкреслюємо слово поневоленим, бо в таборах—знаємо це з власного досвіду—знаходиться найменше москалів. А таки найбільше число вязнів є Українці, які першими ввійшли за колючі дроти московського мотлоха.

Ці дані мусять бути особливо повчаючими для тих наївних, хто ще не вірить в страхіття, які творяться за залізною заслоною.

Криза комсомолу в Україні

(Від нашої стокгольмської Редакції)

Чистка величезного розміру переводиться останніми тижнями в комсомольській оргaрізації України. Організаційні недотягнення й націоналістичні ухили набрали серед молоді таких розмірів, що Москва більше не всилі їх затаїти, і «Комсомольская Правда» з 27-го листопада ц.р. б'є на тривогу, не обмежуючись цим разом до нападів на «український буржуазний націоналізм», але й розкриваючи безуспішність большевицьких намагань вже майже від колиски затроювати дитячі українські душі та вирощувати їх на яничарів російського імперіялізму.

Попри весь сум, який викликує болючий факт, що навіть дітям і молоді не уникнути жертв і переслідувань в процесі нового московського походу на український патріотизм, не можна проте не відчувати радости й гордости: українська молодь на Рідних Землях, не дивлячись на диявольські методи викривлювання душ, не дивлячись на цілковите відрізання від вільного світу та методичні отруйливі ін'єкції режиму проти любови до своєї Батьківщини та її визвольно-національної традиції, займає почесне місце на фронті всенаціонального антимосковського й антиокупантського спротиву.

Згідно з офіційними повідомленнями з Москви, ЦК ЛКСМУ був змушений «в останньому часі зняти з постів секретарів обкомів, що скомпромітували себе недостойною поведінкою». Приклади: В Кіровоградському обкомі вичищено секретарів обкому комсомолу Донцова і Єремкіну, а секретареві Жмакові уділено сувору догану. «Провал комсомольських провідників у Кіровограді—явище не випадкове. Воно свідчить про те, що ЦК ЛКСМУ часто видвигає на провідну працю людей не дозрілих, недостаточно вихованих і авторитетних», пише «Комсомольская Правда».

В Києві відбулась велика чистка, в ході якої був зметений також перший секретар Київського обкому Скляренко. В Винницькому обкомі знято з посту провідника молоді Багачевського, ще кілька місяців тому назад порекомендованого самим ЦК ЛКСМУ. Така ж доля чекає другого секретаря Винницького обкому Бугеренка.

Під тяжкими закидами стоять провідники молоді Дніпропетровської області, разом з низкою районових секретарів: «Давно стало ясно, що секретар (Перещепинського) райкому тов. Круглов не оправдує довіря комсомольців, не забезпечує руководження організацією». В Новомосковському районі вичищено комсомольських провідників Дерій та Цибульник, в Дніпродзержинському міськкомі комсомольця Шахова і т. д.

Величезні недомагання, що цілковито захитують комсомольською організацією України, стверджуються в однаковій мірі як на верхах, так і на низах. Організації бракує кадрів, і всі намагання ті кадри створити й закріпити—залишаються безуспішними, не зважаючи на накази й погрози Москви. «ЦК ЛКСМУ оминає гострі кути, затаює помилки в підборі кадрів, а факти неправильної поведінки деяких провідників старається обговорювати «келейним порядком». Головний орган комсомолу наводить цілу низку прикладів на те, що хоч ЦК було відомо про різні дуже обтяжуючі помилки в обкомах і райкомах, він не тільки нічого не робив, щоб запобігти лиху, але ще й прикривав ті відносини. Все це, з вини ЦК ЛКСМУ, привело «к крупным провалам у работе».

Самозрозуміла річ, що вичищених комсомольських провідників, за традиційною большевицькою практикою, стараються представити як найпідліших індивідів з найнижчими моральними якостями включно з пянством, хуліганством, тиранським використовуванням своїх повновластей і тероризуванням ними молоді. Тяжко дати якійсь осуд про кваліфікацію і моральні якості цих невідомих нам тут молодих людей. Але одне можна сказати з певністю: лаючи їх, Москва ніяк не може прикрити факту повного краху своїх сатанічних метод в боротьбі за душі української молоді.

(«Укр. Слово», Париж)

Тижневий огляд світових подій

*Уряд комуністичного Китаю повідомив, що він не приймає пропозицій Індії відносно припинення війни в Кореї, хоч ті пропозиції були прийняті переважною більшістю голосів на Обєднаних Націях.

Зокрема китайські комуністи загрозили, що комуністичні війська „будуть святкувати Різдвяні Свята в Сеулі", столиці Кореї, яка знаходиться тепер в посіданні військ ОН.

З огляду на це військові дії в Кореї пожвавились. Надпотужні повітряні фортеці ОН збомбардували два важливих комунікаційних центри і нанесли тяжкі втрати для ворога.

*Минулої неділі до Нью Йорку повернувся нововибраний президент США, Двайд Айзенговер, який відбув свою подорож до Кореї.

В середу, під час обіду в нового державного секретаря, Фостера Даллеса, президент Айзенговер мав конференцію з генералом Мак Артуром, бувшим головнокомандуючим збройними силами ОН на Далекому Сході. Така зустріч була першою від 1946 року, коли ці найвизначніші військові ветерани мали зустріч в Токіо. Під час цього обіду генерал Мак Артур виложив свій плян розвязки корейської війни, до реалізації якого не допустив президент Труман.

*Дипломатичні стосунки між Ватиканом і комуністичним урядом Югославії в останньому часі дуже погіршились. Диктаторський уряд Тіта вирішив зірвати дипломатичні зносини з державою Ватикан, закидаючи апостольській столиці вмішування у внутрішні справи Югославії, та обороняючи себе перед переслідуванням католиків.

Спостерігачі вважають, що головною причиною зірвання дипломатичних зносин є те, що Папа Пій XII назначив архиєпископа Степінача кардиналом. Як є відомо, свого часу югославський уряд засудив Степінача на 16 років увязнення, але минулого року звільнив з вязниці з забороною виїзду з села і церковних відправ.

*Три західні потуги повідомили Росію, що двері для переговорів відносно вільних виборів обєднаної Німеччини є відкритими.

* Як повідомили в Лондоні, в лютому місяці наступного року премієр Вінстон Черчіль відвідає Вашінґтон, де матиме конференцію з президентом Айзенговером.

* Англія і Франція підтримують пляни США в тому відношенні, що війна проти комунізму повинна початись в Азії, а не в Европі.

* В одній з частин Туністу обєднані сили комуністів і крайніх націоналістів виповіли війну Франції.

* В Парижі відбувається конференція між Ачесоном і Іденом відносно знайдення виходу з Іранської кризи.

УВАГА ПЕРЕДПЛАТНИКИ І КОЛЬПОРТЕРИ!

Видавництво «Хлібороб» повідомляє, що з цим числом закінчуємо 1952-й календарний рік. Наступне число вийде Різдвяне.

Одноравово подаємо, що всі передплатники дістануть стінний календар „Хлібороба" на 1953-й рік БЕЗКОШТОВНО, а в кольпортажі ціна одного примірника виноситиме кр. 2,00.

Надзвичайно важливе рішення

Потенціяльна і найбільша кількістю членів центральна філія «Хліборобсько-Освітнього Союзу» в Курітібі відбула 7 грудня 1952 року Надзвичайні Загальні Збори членів.

Голова виділу п. Володимир Богач коротко зясував причину скликання Надз. Заг. Зборів.

«Будуємо Репрезентативний Дім... Потрібно гроші... Ні одного члена центральної філії без акції...»

Пан Вітрик в своєму глибокозмістовному і емоційному слові зясував потребу будування такого дому і обовязок кожного члена нашої громади причинитися ділом до цієї будови. Останні слова промовця були вкриті оплесками присутніх.

Пан Решетник торкнувся струни сумління жертвенної частини членів і обовязку загалу.

П.п. Голуб, Долуд, Базан, Боженко й інші промовці вклали все своє серце і розуміння в цю справу.

В наслідок всіх промов і висловлювань Надзвичайні Загальні Збори постановили ОДНОГОЛОСНО:

Протягом двох років кожний член філії, де б він не перебував, мусить набути найменше 2 акції на будову дому. Коли будькотрий член не може це виконати, то він мусить документально удоводнити причину невиконання постанов Загальних Зборів. Тимчасове рішення в цій справі приймає виділ філії, після чого ставить своє рішення на затвердження чергових Загальних Зборів

До того члена, який не виконає постанови Загальних Зборів, управа філії примінить відповідні параґрафи статуту, аж до виключення з членства.

Для ще кращого обізнання з постановами цих Надзвичайних Загальних Зборів управа філії зобовязана видрукувати окремо «Бюлетень» в двох мовах з постановами Зборів і доручити до кінця цього року кожному членові.

Кожен по своїй спроможності, по своїй силі мусить взяти частку тягару будови Репрезентативного Дому!

Хай не буде жодного байдужого до будови Репрезентативного Дому в нашій сім'ї!

Не лякаймося того, що хтось зігнорує постанову Надз. Заг. Зборів і одійде від нас. Цим він про себе голосно скаже, що ніколи і не був з нами.

ЧЕСТЬ І СЛАВА тим, які НЕСЛИ, НЕСУТЬ, І БУДУТЬ НЕСТИ почесний тягар будови Репрезентативного Дому в Курітібі!

Орг. реф. Е. Ч.

На світлині: Пан Антін Острянський (стоїть крайній з-ліва) відкриває свято з нагоди 16-ої роковини Нової України і Апукарани

З ЖИТТЯ У.А.П.ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ НА КОЛОНІЇ НОВА УКРАЇНА

Тому два роки, як о. Постолян заснував Братство Св. Володимира Великого. Те Братство стало діяльним, бо при ньому заснувався аматорський гурток під проводом п. Михайла Герича. Зразу приходилось поборювати великі труднощі, бо майже всі аматори—це новики, які перший раз виступали на сцені.

Друга трудність є та, що люди мешкають віддалено один від другого і від товариства, так що на проби можуть приходити лише в неділі або свята.

Але всі труднощі переборено. Аматорський гурток вже виставив кілька вистав, які принесли прихід на церкву.

Саме тепер, в неділю 26 жовтня, було виставлено дві комедії, а саме: „Нема нічого гіршого, як дурного женити" і „Захотіла пана і втратила Івана". В ролях виступали слідуючі аматори:

Марія Скраля—Ольга Мазурок, Гриць—Олекса Савицький Ганка—Анна Дмитрів, Настя (дочка)—Анна Гнатів. Петро Сухтенко—Ярослав Ніклевич. Гершко—Михайло Мазурок, Семко—Йосиф Ковальчук, Денько—Володимир Остасюк.

В другій виступали:

Лучка (господар)—Михайло Герич. Олена (його жінка)—Р[illegible]залія М[illegible]рнюк, Гануся (їх дочка) Соломія Гнатів, Максим (син)—Дмитро Мазурок, Настя (служниця) — Марія Мазурок, Роман (наречений Ганусі) — Олекса Савицький, Волоцюга—Петро Мазурок, Маруся—Ольга Гнатів.

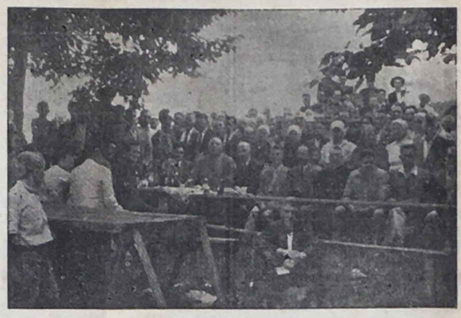
Вистава пройшла дуже добре. Всі аматори дуже добре вивязались з своїх ролів, а за кожним виступом публика нагороджувала їх рясними оплесками. Прихід з вистави на церкву дав поверх кр. 2 000,00.

Але аматори цим не задовольнились. Вони захотіли ще відограти в Апукарані, в домівці філії Союзу, на пресовий фонд „Хлібороба" і в неділю 30 листопада всі аматори прийшли пішки до Апукарани, де в приміщенні філії й відбулася вистава, яка пройшла з надзвичайним успіхом, бо глядачі щораз нагороджували рясними оплесками аматорів. І назад до дому вже не прийшлось іти пішки, бо голова філії п. Йосип Гуменюк забрав всіх на своє авто і завіз на колонію.

Прихід з вистави виділ філії призначив половину кр. 600,00 на пресовий фонд „Хлібороба", а друга половина лишилась для філії.

Аматорам треба побажати найкращих успіхів і щоб бодай одну виставу річно влаштувати на потребу видавництва „Хлібороб".

Іван Стрижаковський

На світливі: Учасники свята на колонії Нова Україна

ПРОГРАМОВА ЗАЯВА ІНТЕРНАЦІОНАЛУ СВОБОДИ

Президія Інтернаціоналу Свободи дала інтерв'ю представникам італійської преси про характер і завдання цієї міжнародньої організації, що почала діяти на терені Італії. При цій нагоді передала пресі програмову заяву такого змісту:

«Все людство поважно сьогодні загрожене російсько-большевицьким імперіялізмом, що, опанувавши велику частину Европи й Азії, безперервно продовжує свою руїнницьку дію, скеровану на здобуття нових територій й на опанування світу взагалі, послуговуючись для осягнення цієї цілі міжнароднім комунізмом.

В обличчі загрозливого динамізму російсько-совєтського імперіялізму, спасення народів і людства та їх релігійних, духових і цивілізаційних вартостей, створених на протязі тисячолітньої історії лежить в єдності думки й дії усіх вільних людей і вільного світу.

Зокрема нації, що перебувають під безпосереднім пануванням російського большевизму й міжнароднього комунізму й що смертельно загрожені в їх національній, культурній й духовій спадщині та навіть в їх біологічній субстації (досить згадати злочина народовбивства, що їх доконали комуністи в краінах ними опанованих), почуваються до невідкладного обовязку—сполучити їх зусилля для боротьби зі смертельним ворогом їх і всього людства: з російсько-большевицьким імперіялізмом і міжнароднім комунізмом.

З цих мотивів постав і розвиває свою діяльність Інтернаціонал Свободи, який ставить собі такі головні цілі:

а) боротися проти московсько-большевицького імперіялізму, що є рушійною силою міжнароднього комунізму, проти комунізму взагалі, за відновлення політичної свободи, за національну незалежність уярмлених большевизмом народів, за основні свободи націй й за права людини;

б) Інтернаціонал Свободи поборює комунізм та його імперіялістичні й деструктивні дії, де тільки й під якою формою вони проявлялися б з виразною метою остаточно знищити антилюдяну систему комуністичної тиранії, що скерована на світову революцію, на встановлення одноклясової чи точніше монопартійної диктатури й на знищення всіх людських вартостей;

в) піддержувати й посилювати різні національно-визвольні рухи й національні прагнення уярмлених большевизмом народів;

г) сприяти всякій іншій політичній акції на міжнародньому терені, яка змагає до знищення большевизму, як питання світової конечности;

ґ) шляхом скоордeнованих зусиль помагати уярмленим большевизмом народам здобути свободу й національну незалежність;

д) змагатись за створення передумов і ґарантій для свобідного встановлення, на демократичних принципах і в згоді зі своєрідностями життя кожного народу, влади на національних територіях згаданих народів, як тільки вони будуть звільнені від комуністичного ярма;

е) спільними силами обороняти й оберігати принцип свободи й змагатись за встановлення мирного співжиття між народами на засадах взаємного визнання їх прав і міжнародньої співпраці, узгіднюючи в той спосіб їх основні життєві інтереси в рямках і на основі міжнародньої солідарности».

Повний текст заяви був переданий італійською радіовисильнею, Рим, за залізну заслону такими мовами: албанською, болгарською, литовською, китайською, мадярською, румунською, словацькою, чеською і українською. В скороченні передано її також іншими мовами.

Текст заяви вислано теж до еміграційної преси народів, що заступлені в Інтернаціоналі Свободи.

За єдність Українського Студентського Руху

В попередньому числі „Хлібороба" ми подали „Комунікат" і „Резолюції" Конференції Українських Студентських Громад Америки, яка відбулася в Клівленді, Огайо, в днях 15—16 листопада 1952.

Нижче ми подаємо статтю П. Юр. Кузьми під повищим заголовком, яка висловлює критичні завваги щодо легальности та постанов згаданої Конференції.

Невстряючи в зайві дискусії, ми солідаризуємось з повищим заголовком:

За єдність Українського Студентського Руху!

Саме минає тридцять років з того часу, коли покладено основи під Центральний Союз Українського Студентства, як світового станового об'єднання українських студентських організацій. Від самого початку його заснування, ЦЕСУС об'єднує краєві або місцеві студентські союзи та представництва й інші українські студентські центральні організації, членами яких є українські студенти—еміґранти та студенти українського походження—громадяни вільних країн світу. Знаємо добре, що в часі до 1939 року ЦЕСУС об'єднував у своїх рядах насамперед організоване українське студентство Українських Земель, що не входили в кордони Совдепії. Українське студентство Галичини, Волині, Лемківщини—ведене СУСОП-ом—, студентство Буковини та студентство Карпатської України було стрижнем і основною опорою ЦЕСУСу. І мусимо з притиском підкреслити, що українське студентство згаданих областей входило в організовані ряди ЦЕСУС—у проти виразної волі країн-окупантів! Разом із студентами-еміґрантами воно творило центр українського духа академічної молоді! Рівно ж студенти еміґранти, що перебували в той час у різних країнах, в Европі й Америці, поборювали чимало труднощів, але консеквентно належали до ЦЕСУС—у, бо вважали себе неподільною частиною української національної спільноти і керувалися у своїх чинах тільки добром своєї Батьківщини—України.

Будучи організаційно й духово зцементованою організацією, ЦЕСУС гідно виконував свої завдання так на внутрішньому, як і на зовнішньому відтинках. ЦЕСУС вже на самому початку став прикладом єдности для розсвареної і поділеної еміґрації УНР і ЗУНР в молодих двадцятих роках. Здобуваючи формальне членство в Міжнародному Студентському Союзі, ЦЕСУС виходить на міжнародню арену, звідки горяче та безперебійно голосить правду про Україну й здобуває все нових і нових чужинецьких приятелів для української визвольної боротьби.

Сьогоднішнє українське студентське покоління могло б тільки гордитися тим, що воно являється спадкоємцем такої славної спадщини ЦЕСУС-у з пройдених тридцятьох років. Сьогоднішнє студентське покоління, по хуртовині другої світової війни, повинно б тільки продовжувати працю ЦЕСУС-у, йти слідами своїх передвоєнних попередників. І, обєктивно кажучи, від 1947 року ЦЕСУС чимало таки зробив корисного для української справи. Згадати б Акт Об'єднання, як перше довершення консолідації в українському еміграційному суспільстві по трагічних 1941-44 роках, а далі виступи студентів Бориса Макаренка та Ігоря Суховерського на різних міжнародних студентських конференціях в різних столицях европейських країн. І тут студентство пробивалося крізь усі труднощі з дому притаманним молодечим запалом, щоб підніматися все вище, щоб здобувати все нові й кращі позиції для України.

Та в останніх тижнях наступило серед українського громадянства чимале затривоження долею дотепер єдиного організованого Українського Студентського Руху. Тривожні вістки надходять із терену США, де проявилися тенденції відосередні, тенденції перекреслення дотеперішньої одностної структури організованого Українського Студентського Руху, на чолі з ЦЕСУС-ом, тенденції починання історії від себе. І з прикрістю треба ствердити цей помітний регрес, з прикрістю треба ствердити, що знайшлися одиниці, які без найменшого здригання взялися за підмінування дотеперішніх основ ЦЕСУС—у, а навіть довести до його занепаду. Ми говоримо про одиниці, бо годі було б обвинувачувати в тому переважаючу більшість молодих студентів, що ще не мали можливости належно обзнакомитися з тридцятирічними надбаннями ЦЕСУС-у, ані навіть з самою організаційною структурою його. Уважаємо, що за майбутній розвиток подій на тому терені відповідальними будуть саме ті одиниці—промотори, бо широкий загал українського студентства поставлений у таку ситуацію, що може виявити хіба пасивний спротив потягненням тих "незалежників".

Перед нами "Комунікат Президії Конференції Українських Студентських Громад Америки" (див. "Америка" ч. 226, з 26 листопада 1952), що мала місце 15. і 16. листопада 1952 в Клівленді, в якому м. ін. сказано дослівно таке: "У висліді нарад та праць Конференції покликано до життя її ДІЛОВИЙ СЕКРЕТАРІЯТ, як **єдино легальний** (підкр. наше) під сучасну пору координаційний орган українського студентства США". Цей Комунікат, підписаний пп. Зеноном Р. Винницьким, Богданом Максимюком та Надею Вовк, хоче перекреслити усі інші існуючі студентські формації, хоче вже перейти до порядку денного над існуванням ЦЕСУС-у, хоче починати історію від себе, хоч у одній з точок резолюцій тієї ж Конференції сказано, що „Обраному на Конференції Діловому Секретарія-

(докінчення на сторінці 4)

Будуймо дім

Наше жіноцтво так „заатакувало“ видавництво, що в кожному числі свого часописа ми змушені давати все більше місця збірковій кампанії нашого жіноцтва. Справа будови на стільки є дорогою для нашаго жіноцтва, що воно ставиться до неї просто таки з любовю.

Жіноцтво Курітіби мусить міцно тримати в своїх руках першість в збірковій кампанії, бо інші місцевості таки поважно беруться до справи.

Пані Софія Веремієнко в Сан Павло прийняла виклик пані Наталії Канюґи вложила кр. 100,00 на будову дому і кличе слідуючих пань з Сан Павло:

п-ні Кравчукову
„ Кузьменкову
„ Дорошенкову
„ Розпутькову
„ Клименкову
„ Тимощукову

Думаємо, що Сан Павло не відстане від Курітіби і своїми жертвами причиниться до успіху започаткованої п-нею Горачуковою кампанії.

Курітіба далі продовжує свої вкладки.

Пані Ева Осарчук прийняла виклик пані Рози Курач, зложила на будову кр. 100,00 і кличе слідуючих пань:

п-ні Аніту Матійську (Курітіба)
„ Стефанію Колодинську—Ґеттер „
„ Софію Вовк

Пані Марія Скріль поклик пані Катерини Колодинської прийняла, вложила кр. 100,00 на будову дому і в свою чергу кличе слідуючих пань:

пані Марію Климчук (Курітіба)
„ Стефанію Маґас „

Висловлюємо сподівання, що ця кампанія піде так успішно, що в найближчому часі повністю закінчиться. В цьому наші найкращі побажання для жіноцтва.

Центральна Управа „Х.О.С'у“

ЖІНОЧІ ВІСТІ

З нашого організаційного життя

Праця, започаткована ініціятивною групою багато років тому та підтримана новоприбулими, находить свій відгук серед ширших кругів українських поселенців. Час від часу надходять повідомлення до теж не так давно створеної Центральної Управи Жіночих Секцій про створення нової секції то в одвій то в другій місцевості, про їх працю та пляни на майбутнє.

Як прикладом до цього може послужити молода, але повна енергії та запалу до праці Жіноча Секція при філії „Х.О.С'у“ в Апукарані.

Рік часу тому жіноцтво з Апукарани прийшло до висновку, що лише організувавшись можна осягнути бажаних наслідків. Відбувши свої перші організаційні Загальні Збори та вибравши Управу, новоорганізована Жіноча Секція приступила до заплянованої нею праці. І дійсно, молоденька Жіноча Секція має чим похвалитися в своїй праці, що бачимо зі звіту бувшої Управи.

2 грудня ц. р., в домівці товариства, в присутності 30 членкинь, відбулися другі Звичайні Загальні Збори Жіночої Секції при філії в Апукарані.

Заслухавши коротеньке привітальне слово голови Жіночої Секції п-ні Буй, звернене до всіх присутніх членок та гостей, та за її ж пропозицією вшанувавши память померлої членкині С. Щириця вставанням і однохвилинною мовчанкою, другі Загальні Збори розпочали свою ділову частину.

Першою звітувала секретарка Жіночої Секції пані Іванна Борушенко, повідомивши всіх присутніх, що недавно зорганізована Жіноча Секція нараховує вже 43 членкині. На протязі своєї праці Управа відбула 8 засідань та приймала активну участь в 6-х імпрезах, а також влаштовувала буфет на всіх фестах філії. Особливо заслуговують на увагу надзвичайно гарно улаштовані, виключно жіночими силами, 2 імпрези: Свято в честь Ольги Басарабової та Свято Матері.

Касовий звіт подала пані Меланія Процик, а пані Надія Банах, голова Контрольної Комісії, повідомивши присутніх про стан каси та книг, внесла пропозицію про уділення абсолюторії уступаючій управі, яку всі присутні зустріли одноголосною згодою.

Уділивши абсолюторію уступаючій Управі, Загальні Збори приступили до вибору нової Управи, яка при таємному голосуванні була обрана в такому складі:

п-ні Онищенко Марія—голова,
„ Банах Надія—заступниця,
„ Борушенко Іванна—секретарка,
„ Сисак Леся—заступниця,
„ Кучма Ольга—скарбничка,
„ Білецька Ольга—заступниця,
„ Буй Євгенія — культурно-освітня референтка.

Членки — дорадниці: п-ні Будна Стефанія, п-ні Кушпіль, п-ні Мандзик Марія.

Контрольна Комісія:
1. п-ні Флисак—голова,
2. „ Процик Меланія — заступниця
3. „ Шпак Михайліна—членкиня.

Вибравши свій керівний орган, Загальні Збори, заслухавши пропозицію—плян праці Управи на майбутнє, який подала пані Іванна Борушенко, ухвалили слідуюче:

1. Зорганізувати недільну школу для дітей;
2. З метою піднищення культурного рівня жіноцтва, організовувати ширші сходини, на яких виголошувати реферати на теми історії, літератури та ознайомлювати з подіями, що відбуваються в світі;
3. Організувати для новоприбулих жінок курси бразилійської мови;
4. Кожна членкиня має своїм обовязком приготувати одну дитячу імпрезу на рік. Таких імпрез має бути 10;
5. Організувати курс українських вишивок.
6. З метою привернення жіноцтва до товариського життя, улаштовувати спільні чайні вечори;
7. Співпрацювати з філією „Хліб. Освіт. Союзу“ при улаштуванні всіх національних свят;
8. Для ознайомлення членкинь Жіночої Секції з діяльністю та працею жіночих організацій в світі, Жіноча Секція зобовязалась передплатити два жіночі журнали: „Жіночий Світ“ і „Наше Життя“.

Говорячи про організованість та працю Жіночої Секції в Апукарані, повинні в першу чергу відмітити свідоме зрозуміння членкинями ролі своєї організації для жіноцтва зокрема та взагалі для нашого громадянства, а також зрозуміння обовязку членкинь супроти своєї організації.

Передаючи провід Секції новому Видїлові, пані Буй сказала: „Дай Боже, щоби праця, розпочата старою Управою, дальше зростала і єднала нас усіх під один прапор на користь апукаранській громаді і на славу неньці—Україні.

В свою чергу пані Іванна Борушенко, бажаючи якнайкращих успіхів в праці нововибраній Управі відмітила, що праця для добра загалу це наш святий обовязок, від якого не можна ухилятися. Так як вдома, в своїй родині, жінка з радістю і вдоволенням сповняє свій обовязок, так само і в організації, до якої вона належить, повинна його сповняти.

Прийняттям пропозиції про надіслання привітального листа голові Світової Федерації Українських Жіночих Організацій пані О. Кисілевській та привітання Центральній Управі Жіночих Секцій в Курітібі і побажанням нововибраній Управі якнайліпших успіхів у її праці, закінчились другі Загальні Збори нашої молодої Жіночої Секції в Апукарані.

Центральна Управа Жіночих Секцій в Курітібі щиро вітає нововибрану Управу Жіночої Секції в Апукарані та бажає якнайліпших успіхів у її праці.

ДО НАШИХ ЧИТАЧОК

В пересічності майже кожна жінка дістає найбільше задоволення, коли вона може зробити для своєї сімї, своїх близьких чи знайомих щось гарного, чи то своїми поступками, діями, чи навіть в приготуванні їжі. Якою насолодою для жінки є похвала сторонніх осіб за її добрі діла та вміння! Одначе не треба зазнаватись, бо останнє відємно діє і на наші гарні сторони.

В своєму щоденному житті, при своїй кропотливій праці, навіть при приготуванні їжі чи при подачі її на стіл, жінка бажає зробити все найліпше, аби воно було до смаку її родині і тим викликати повагу та вдячність до себе. Як гордиться жінка, коли її дітки є послушними та гарно виглядають—це ж бо її рук діло, або коли принесе святити паску, яка виглядає найліпшою за всі!

Гарними речами можна пишатися і купивши їх, але вони не принесуть такого задоволення жінці—господині, як речі зроблені нею самою.

З цією метою в „Жіночих Вістях“ будемо подавати крім загально жіночих справ, дитячого відділу—також і куховарські та іншого роду поради.

ШВЕДСЬКІ ТІСТОЧКА

210 гр. пшеничної муки розтерти з 70 гр. свіжого масла, 6 жовтків, 6 ложок солодкої сметани, 70 гр. піскового цукру і трошки соли. По спеченню помастити грубо білковим кремом, змішаним зі жменею суниць чи малини.

Добре смакує та вітамінове.

Ж. В.

ЗБЕРІГАЙМО МОЛОДІСТЬ

Бажаючи дати нашим читачкам коротенькі поради в плеканні краси та збереженні молодости, подаватимемо в наших „Жіночих Вістях“ цікаві „рецепти“ на цю тему.

Головними природніми способами утримання молодости до пізнього віку є: відживлення, повітря, сонце, вода, руханка, належна кількість сну та психічна гігієна, — уміння втримати себе зрівноваженою в щоденних клопотах та перед великими ударами.

Одначе теперішня косметика осягнула великих успіхів при штучному утриманні молодости, вживаючи різного роду кремів, окладів, масажів.

Подаємо найпростіший спосіб оновлення шкіри, при регулярному вживанні якого (лише один раз в тиждень) зникають завчасно появлені за обличчі зморшки, а шкіра набірає свіжости:

Шклянку кислого молока змішати з соком половини цитрини, і ваткою накласти на обличчя, аж поки шкіра натягнеться. Після цього вмитися добре теплою водою, а після сполоскати холодною. Обсушити не витираючи, та натерти масним кремом.

(„Рецепт“ за журналом „Жіночий Світ“)

УВАГА! УВАГА!

З причини деякої перерви в праці Ц. У. Ж. С. ВЕЧІР св. МИКОЛАЯ 20 грудня не відбудеться.

Заходами Ц.У.Ж.С. 7 січня, о 4 год. пополудні, для діток буде улаштована ЯЛИНКА.

Прибуде дід Мороз з щедрими подарунками, але, певно, лише для чемних.

Діток членів «Х.О.С'у», що бажають бути присутніми на святі, просимо записатись у п. Оріховського в товаристві при вул. Віскондe до Ріо Бранко ч. 557.

Ц. У.

З життя філії „Хліб.-Освіт. Союзу“ в Понта Ґросса

Коли хто уважно слідить за розвоєм громадського життя по наших осередках, той подумає, що в Понта Гросса—не робиться нічого. Та воно, здається, не так, бо все хоч не багато, але робиться. Тільки нема кому, чи, просто сказавши, нікому не хочеться взятись за перо і подати до відома загалу, що і в нас щось робиться.

Свято 1-го листопада

В неділю 9.11. ц. р., в Укр. Автокеф. Православній Церкві відслужено урочисту Службу Божу, котру відслужив о. А. Несвидів. По Службі відслужено Панахиду за тих, що віддали все, бо й свого молодого життя не пожаліли тільки на те, щоб ми жили, щоб жив український нарід. Вечором того ж дня, в приміщенні філії „Хліб.-Осв. Союзу“ відбулась святочна академія.

Точно о пів до 8-ої год. піднялась завіса, де очам глядачів представлено гарну картину: Сцена прикрашена укр. прапорами, а посередині герб укр. державности — тризуб. Десь в глибині—могила, поросла травою і з похилим хрестом, а обабіч могили—почесна сторожа: маленький „козак“ в козацькім строю (Роман Гучок) і „козачка“ в національнім строю (Галя Сніг). Голова місцевої філії п. В. Гучок в коротких словах відкриває свято. Місцевий хор, під управою о. Несвидіва, відспівав пісню „Видиш, брате мій“. Надія Мазепа з чуттям деклямує вірш Петра Карманського „Стрілецька присяга“, а пані Наталія Гучок вміло і з чуттям відчитала реферат на тему дня. Дальше як слідує програма: „Любіть Україну“ — Мироненко, „Стрільці йдуть“ — В. Мазепа, „Не сміє бути в нас страху“—хор, „Живуча сила“ (декл.)—Ліза Савчук, „Позір Стр. Лави“ (декл.)—Мир. Мазепа, „Сонце заходить“ (декл.) Костюк, „Ой, впав стрілець“—хор, „Наша Україна“ (декл.) -- Галя Мазепа, „Тих, що впали“ (декл.) —Наталія Гучок, “Нас сорок мільйонів“ — В. Мазепа, „Поклик“ (декл.) — Мар. Марчук. „Не пора, не пора“—хор, „Перед пилатом“ (декл.)—Юстина „Смерть козака“ (дкл.)—Тамара, „Розр. могила“ (декл.)—Костюк, „Ой, у лузі“— хор, „Україна“ (декл.)—Н. Мазепа. Свято закінчено відспіванням українського національного гимну.

На закінчення пишучий ці рядки подякував присутнім за участь і висловий свій жаль, що багато, знаючи про це свято, не то що самі не прийшли, а то ще і других відмовляли. Забувають ці „людці“, що укр. стрілець йшов в голоді і холоді боронити рідну землю і своє життя віддав за Україну—за нас, а є „людці“, що воліють піти до кіна, бо їм байдуже українська справа, аби їм добре жилося.

Праця аматорського гуртка.

Дня 15.11.52, місцевий аматорський гурток при філії „Хліб. Осв. Союзу“ відіграв 2 песи.

Вистава, не дивлячись на різні перепони з боку деяких людей, пройшла добре. По виставі відбулася весела забава до ранку. Дохід з вистави призначено на потребу місцевої філії.

Зараз наш гурток підготовляє Різдвяну картину на 3 дії „М е с і я“, як також робиться заходи щодо підготовки спільної вечері на Свят-Вечір в приміщенні філії.

Ів. Мазепа

УВАГА КУРІТІБА!

Центральна Управа „Хліборобсько-Освітнього Союзу“ повідомляє, що уповноваженим по збору грошей на будову нового дому в Курітібі є п. Евстахій Колосовський.

Просимо все членство та все громадянство ставитись до вашого уповноваженого з повним довірям.

Коли хтось бажає зложити гроші безпосередньо до каси, то просимо звертатися безкомпромісово до п. Колодинського, який прийме Вас щодня в своєму склепі при вул. Сан Франціско, 350.

Центр. Управа

* * *

Видавництво «Хлібороб» повідомляє шановних передплатників та все громадянство, що п. Колосовський є нашим уповноваженим по збору передплат, оголошень і ін. на місто Курітібу і околиці.

Видавництво

Всі гроші вноплати лише у
«Valor Declarado» на адресу:
"O LAVRADOR" — Caixa Postal 166
CURITIBA — PARANA'
за гроші переслані в звичайних листах, і на приват. адреси
КАСА НЕ ВІДПОВІДАЄ

„Хлібороб“

ВИХОДИТЬ КОЖНОЇ НЕДІЛІ

За оголошення, за підписані статті і дописи редакція не відповідає.
Рукописів не звертається.
Урядові години: від 9-ої до 11-ої ранку кожного дня крім суботи, неділі і свят

ЗА ЄДНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО РУХУ

(закінчення з стор. 2)

тові доручається підготовку Першого Конгресу Українського Студентства Америки"... на якому має бути створений Краєвий Союз. Отже, було б ще надто передчасно говорити про „єдино леґальність" і. т. п. Тимбільше, що учасники тієї Конференції у більшості не мали формальних повновластей заступати свої товариства, отже й не могли виносити зобов'язуючих рішень, як нас інформують.

У очах українського громадянства та українського студентства в Европі таке поступовання деякої частини студентів респ. бувших студентів (Винницький) викликає чимале застереження. Тим більше, коли вже тепер доводиться чути з уст деяких ще ДіПістів з перед року вислови про Україну, як „колишню Батьківщину" . . . Це може бути для нас грізним мементом і пересторогою, що дійсно єдність організованого Українського Студентського Руху загрожена. Більше того: показується, що деякі колишні „революціонери" і надалі переходять „внутрішню революцію"... Попадають у надто велику екстрему. І тут чи не основна загроза! Хиткість, нестійкість, голословність, внутрішня забріханість, це риси, що характеризують типового конюктуриста. На щастя, ми віримо, це тільки одиниці, що їх можна було б так схарактеризувати. Загал української академічної молоді в своїй основі залишається здоровим і за ним майбутнє. Він збереже своє українське „Я", він стоятиме непохитно на позиціях світлих попередників, на позиціях ТРИДЦЯТИРІЧНОЇ ТРАДИЦІЇ ЄДНОСТИ організованого Українського Студентського Руху, на чолі з ЦЕСУС-ом.

П. Юр. Кузьма